

Sygn. akt IV CSK 210/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku E. Spółki Akcyjnej z siedzibą w G.
przy uczestnictwie A. B.

o zasiedzenie służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w Słupsku
z dnia 19 grudnia 2014 r., sygn. akt IV Ca 150/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu – w interesie publicznym – ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 19 grudnia 2014 r. skarżący A. B. powołał się na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Wskazał, że w sprawie zachodzi istotne zagadnienie prawne dotyczące momentu, w którym należy dokonywać kwalifikacji posiadania służebności w dobrej albo złej wierze oraz dopuszczalności uzupełniania przez Sąd drugiej instancji materiału dowodowego. Zdaniem skarżącego zagadnienia te wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów co powoduje poważne różnicowanie w sytuacji prawnej właścicieli nieruchomości, na których posadowione są urządzenia służące do przesyłu mediów. Skarżący podał również,

że w części dotyczącej naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 382 k.p.c. i orzeczenia wbrew zebranemu materiałowi dowodowemu, skarga jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale i innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. m. in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencki. Zagadnienia muszą mieć charakter rzeczywisty i konkretny. Argumentacja uzasadniająca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinna nawiązywać do przesłanek przedsądu, a ponadto stanowić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanych okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2008 r., II PK 3/08, nie publ.; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06, nie publ.; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, nie publ.; z dnia 19 grudnia 2001 r., IV CZ 200/01, nie publ.).

Analiza skargi kasacyjnej nie daje podstaw do przyjęcia, że skarżący wykazał istnienie w sprawie tak rozumieniach zagadnień prawych ograniczył się bowiem tylko do zasygnalizowania problemów prawnych, stwierdzenia istnienia sprzeczności w orzecznictwie sądów bez przeprowadzenia głębokiej analizy prowadzącej do wskazania różnych możliwych ocen, doniosłości dla rozwoju orzecznictwa oraz istotności dla rozpoznawanej sprawy. Brak argumentacji skarżącego w tym zakresie nie pozwala na przyjęcie, że w sprawie zachodzi przesłanka, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Należy przy tym uwzględnić, iż Sąd Najwyższy odniósł się już do kwestii momentu dla oceny dobrej, czy złej wiary posiadacza (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2014 r., II CSK 551/13, OSNC 2015/6/72).

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, skarżący powinien wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, tj. oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w Sądzie drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe (zob. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 110/08, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 2010 r., sygn. akt IV CSK 148/10, niepubl.).

Skarżący nie wykazał istnienia w sprawie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Nie przedstawił bowiem argumentacji mającej świadczyć o widocznym *prima facie* naruszeniu przepisów prawa, ograniczając się jedynie to stwierdzenia, że Sąd drugiej instancji naruszył art. 382 k.p.c.

Z tych względów uznając, że nie zostały spełnione przesłanki przejęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. postanowił jak wyżej.